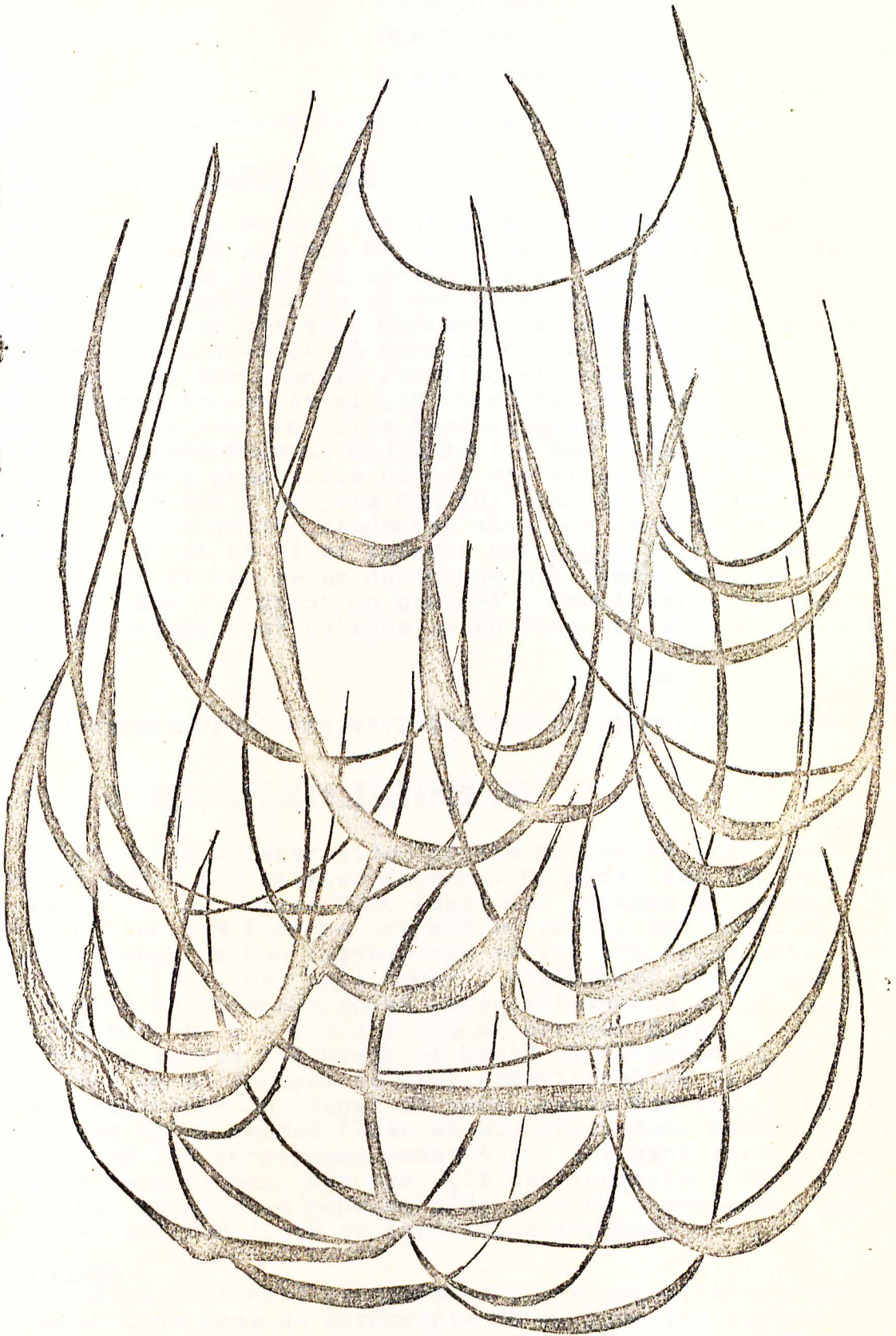

8

V
O
X
P
O
P
U
L
I

V O X P O P U L I
2. ÅRGANG NR. 8

på i forårssemestret. En revision af turnusplan, med tilhørende do. af pensumbestemmelserne vil blive iværksat med henblik på den kommende generelle omlægning af eksamensformen. Prøvetiden for den nye eksamensform løber til september 1975, og ved denne skæringsdato må man forudse at den nye eksamensform bliver knæsat som den normale, uden derfor at udelukke at man kan gå op efter den gamle form.

Foreløbig har SN nedsat et udvalg til granskning af arbejdsgangen i forbindelse med tilrettelæggelsen af undervisningen, bestående af G. Torresin og B. Møller Jensen. Når dette udvalg har afgivet svar til SN vil et bredere udvalg til revision af det hele fag blive nedsat.

Mindre justeringer af turnusplanen

Dette langsigtede arbejde forhindrer imidlertid ikke at der forholdsvis hurtigt kan iværksættes mindre ændringer af turnusplanen. SN vil hurtigst muligt tage fat på de dele af turnusplanen, der uden videre kan justeres.

Red.

UNDERVISNINGEN I FORÅRSSEMESTRET - en oversigt

Erik Christiansen:

Græske Antikviteter og samfundsforhold (I)

Otto Steen Due:

Aulus Gellius som Filolog (II)
Latinsk stil 2. studiesem. (I)
Grammatik (I)
Eksamensvejledning (I/II)

Poul Ole Jastrup:

Tacitus (I/II)
Cicero filosofi (I)
Latinsk Stil (II)

Bent Dalgaard Larsen:

Thomas Aquinas
Aristoteles (I/II)

Lars Nørgaard:

Plautus (I/II)
Latinsk Stil 4. studiesem. (I)
Byzantinske forf. (I/II)

Bjarne Schartau:

Latinsk Metrik (I)
Lykurg, In Leocratem (I/II)
Græsk Stil, 6. studiesem.

Hanne Smith:

Monodisk lyrik (I/II)

Ole Smith:

Byzantinske forf. (I/II)
Tekstkonstituering (I/II)
Græsk Stil 4. studiesem.

OPLÆG VEDR. FORSKNINGEN OG FORSKNINGENS MULIGHEDER PÅ INST.

De følgende betragtninger skal væsenligst ses som et forsøg på at få en diskussion i gang på institutplan om de problemer, der knytter sig til det ofte oversete faktum, at instituttet ikke alene er et undervisningssted men også ramme om en forskning på forskellige niveauer og med forskelligt formål.

Den forskning, der til nu er foregået på instituttet, har næsten udelukkende været den enkelte lærers private forskning, der kun har været anset som et institutanliggende forsåvidt som den krævede enten støtte fra instituttet til at opnå bevillinger, eller den krævede forskellige former for fritagelse for undervisning i kortere eller længere tid. I denne sammenhæng har der aldrig været nogen diskussion om relevansen af den pågældende lærers forskning eller om prioritering i forhold til anden forskning af andre lærere - hovedsagelig fordi vi har været i den gunstige situation, at vi næsten altid har været i stand til ressourcemæssigt at give frit spil. Det er et stort spørgsmål, om denne situation fortsat kan (og bør) eksistere.

Der har kun i ringe omfang været tilløb til en egentlig forskningspræget undervisning, selvom alle vil hævde at undervisning er forskning. Med forskningspræget undervisning mener jeg projektorienteret undervisning, at et forskningsprojekt integreres i undervisningen, således at der ud af semestrets arbejde kommer et konkret resultat, som kan publiceres eller på anden måde komme ud til en større kreds end deltagerne i det pågældende undervisningsforløb. Det er min opfattelse at projektorienteret undervisning bør have en meget høj prioritet ved fastlæggelse af det enkelte semesters undervisning. Det forekommer mig i denne forbindelse, at vi i for høj grad har overset problemet om egentlig forskeruddannelse. En sådan uddannelse ville kunne baseres på denne undervisningsform. Endvidere ville denne form også kunne fungere som forberedelse til specialeskrivning, hvor det er min fornemmelse, at der hersker stigende usikkerhed m.h.t. specialearbejdets metoder og krav. Uden at male fanden på væggen må man heller ikke overse det forhold, at beskæftigelse med de klassiske fag i løbet af en kortere eller længere årrække udelukkende vil være et forskeranliggende uden forbindelse til skolen.

Den "individuelle" forskning har hidtil været den absolut enerådende form; den har også, som ovenfor nævnt, været betragtet som et "privat" anliggende, selvom den i praksis ofte har stillet store krav til instituttet. Problemet er om vi fortsat skal lade forskningen hvile på det private initiativ uden nogensomhelst form for styring. Konsekvenserne af en laissez-faire holdning er ikke alle lige behagelige. Det må selvfølgelig fastholdes som et gode, at alle kan forske i hvad de vil uden form for censur; men på et eller andet tidspunkt kommer vi alligevel til at skulle tage stilling til dilemmaet: forskning eller undervisning, eller det ene forskningsprojekt overfor det andet, når ikke begge kankøre samtidig af ressourcemæssige grunde. Men selvom vi ikke bliver tvunget til at tage stilling mellem disse alternativer, er der alligevel tendenser i forskningens udvikling på instituttet der synes betænkelige. Først og fremmest en ensidig - eller næsten sådan - betoning af den græske side af sagen. Det kan naturligvis ikke være anderledes når langt det største flertal af lærere er orienteret mod græsk, men netop derfor påhviler det institutrådet som kollegialt organ for ledelsen af instituttet at sikre den latinske side af sagen. Man kan kritisere det forhold at fagene ideelt set er integrerede, men i praksis adskilte, idet man aldrig har tilstræbt en blot nogenlunde ligelig fordeling mellem græsk og latin ved ansættel-

se af videnskabelige medarbejdere. Den manglende styring har medført, at man nu råder over et næsten ensidigt græsk orienteret forskningspotentiel, og kun med stor vanskelighed vil kunne iværksætte projekter indenfor latin, fordi det store flertal af lærere ikke er motiveret eller har "overskud" til også at forske i latin. Da latin bifag udgør en overordentlig stor del af undervisningsområdet er dette forhold yderst uheldigt.

En anden konsekvens af "individuel forskning" uden eller kun med minimal styring er manglen på et egentlig forskningsmilieu. Vi betragter hinandens forskning som noget der ikke kommer os ved og hvis problematik kun berører den enkelte. Vi savner et forum for udveksling af problemer og resultater, til diskussion af de fællestræk i vores forskning, der trods emnernes forskelligheder trods alt eksisterer. Paradoksalt nok, fordi en sådan situation snarere hæmmer den individuelle forskning. Hertil kommer vor næsten totale afsondrethed nationalt såvel som internationalt. Årsberetningen viser, at vi i 1972-73 havde besøg af to gæsteforelæsere - og det bør måske tilføjes, at begge kom tilvejebragt på mere eller mindre privat initiativ. Det kan formentlig ikke benægtes at de kontakter, de enkelte lærere har måske kunne udnyttes noget bedre kollektivt. I særlig grad bør man være opmærksom på muligheden af at indkalde fremmede lærere med speciel interesse for instituttets forskningsprojekter.

Endelig bør det også fremhæves, at vi savner et ansigt udadtil for vor forskning. Igen er vi overladt til den private foretagsomhed, der eksisterer bogstaveligt ingen publikationsmuligheder på institutplan, der kan tegne instituttet. I den forbindelse vil jeg understrege, at der er en direkte sammenhæng med selve forskningsindsatsen: hvem vil iværksætte et arbejde hvis resultater ikke kan kommunikeres eller først kan blive det, når man selv forlængst er kommet videre eller har mistet interessen for emnet p.gr.a. manglende respons?.

::

Dette vil jeg udmønte i følgende konkrete forslag:

1. Højere prioritering af projektorienteret undervisning.
2. Iværksættelse af kollektive forskningsopgaver.
3. I forbindelse med punkt 1 og 2 hyppigere indkaldelser af inden - eller udenlandske gæsteforelæsere eller undervisere, evt. udveksling af lærere mellem de danske universiteter for kortere perioder (14 dage f.ex.).
4. En højere grad af styring af forskningspotentielt for at tilgodese især latin.
5. Etablering af et forum for den forskningsmæssige debat.
6. Etablering af publikation for forskningen på instituttet.

Til 5. og 6. vil jeg gerne føje yderligere kommentarer. Ad 5: Uden at forklejnede den faglige forening ved instituttet må man se i øjnene, at dette forum af flere grunde ikke egner sig. Institutrådet gør af oplagte men triste grunde heller ikke, rent bortset fra at det udelukker de interesserede studenter, der sidder i IR. Ad 6: Man vil indvende, at vi har Class. & Med., men 1) det tegner ikke instituttet 2) dets videre skæbne er højst tvivlsom 3) det kommer mellem 2 og 2½ år efter at manuskripterne er afsluttede. Men man kunne overveje at undersøge mulighederne for at vække C&M til live, eventuelt i ændret skikkelse, hyppigere udgivelse og mindre pretentiøst og kostbart layout og tryk. Alternativet måtte være et skrift af "Cahier" typen uden at man derfor skal tilstræbe den kedsommelighed der præger det københavnske do.

Ole Smith.

ET ANDET GRÆKENLAND.

V.P. har fra en herboende eksilgræker modtaget nedenforstående indlæg; indsenderen har af forståelige (politiske) grunde ønsket at være anonym.

For at man kan danne sig et indtryk af, hvad det vil sige at være oppositionelt indstillet græsk demokrat i dag, vil det måske være relevant at oplyse følgende af hans data: Han er udgået fra det græske "kongelige" teater med diplom som instruktør, skuespiller og teaterlærer; han har været soldat i 27 måneder, heraf de 6 i fængsel på grund af antidiktatorisk virksomhed blandt sine kammerater. Efter soldatertiden blev han 2 gange arresteret af Sikkerhedspolitiet og tortureret (hvilket han stadig bærer synlige beviser på), men atter løsladt på grund af manglende beviser mod ham. I 1969 blev han nødt til at forlade Grækenland, da hans gruppe i Athen blev optrævlet. Det lykkedes ham at slippe ud af landet på et falsk pas og nå til England. De vesteuropæiske demokratier viste sig imidlertid ikke så gæstfrie, som man kunne ønske sig i en sådan situation; han kom til England direkte fra Grækenland, men blev ubegrundet nægtet indrejse, og det samme skete dernæst i Frankrig. Han fortsatte til Sverige, hvor han opholdt sig i 6 måneder, hvorefter han med timers varsel blev udvist på grund af påståede uregelmæssigheder med sit pas.

I dag studerer han ved Aarhus Universitet og er i øvrigt aktivt medlem af PAM, Den patriotiske Front, som bl.a. også Theodorakis er medlem af.

Indlægget er dateret Århus, 17-11, 1973.

Græske studenter i Århus.

Siden de fascistiske diktatorers magtovertagelse d. 21-4-1967 (hjulpet og iværksat af Nato-obersternes Prometheusplan) har den militære kupregering med alle midler forsøgt at konsolidere sin magt. Regeringen har i takt med den græske befolknings voksende modstand indført rabiate undertrykkelsesmetoder, der kun kan parallelliseres med det tilsvarende styres i Hitler-Tyskland. Sikkerhedspolitiet ASFALIA's nazistiske politimetoder med tilfældige arrestationer, fængslinger og internering af mistænkelige personer har bl.a. medført, at oppositionelle grupper inden for studenterne og fagbevægelsen er blevet slagtet. Dette har imidlertid stik mod oberst-regimets planer medført en voksende solidaritet i befolkningen. Således har indgrebene mod organisationsfriheden og de seneste dages begivenheder bl.a. betydet mange døde, sårede og arresterede studenter og arbejdere.

Derfor protesterer vi imod:

Regimets fascistiske og umenneskelige handlinger natten mellem d. 16. og 17. november 1973 mod folket, studenter og arbejdere, som har demonstreret for deres akademiske og politiske friheder; derfor blev der dræbt 12 studenter og arbejdere sammen med en udenlandsk pige, 250 blev alvorligt såret og 4000 blev arresteret ved hjælp af diktaturets tanks.

Disse handlinger viser netop for verden, at diktaturets ansigt forbliver det samme, selv om det kaldes "demokrati".

I forlængelse af denne protest opfordrer vi den danske regering som Natopartner til klart og utvetydigt at tage afstand fra disse handlinger.

Underskrevet af et medlem af PAM
Den patriotiske front

Angående demonstrationerne på Den polytekniske Lærestalt kan vi henvise til en øjenvidneskildring i Studenterbladet, nr. 7-8, 30. 11, 1973, p. 11.

Som bekendt er der sket meget i Grækenland siden affattelsen af denne protestskrivelse, men intet tyder på, at det græske folk er kommet nærmere demokratiske forhold, måske snarere tværtimod.

Et stort antal mennesker er stadig tilbageholdt eller fængslet, mens det i eksilgræske kredse forlyder, at Papadopoulos er blevet sat på fri fod (meddelt i græksprogede radioprogrammer fra Frankrig og Italien og i en græksproget eksilavis, der udgives i Italien).

Den 5. december var der i Athen en stor gymnasiast- og studenterdemonstration for frihed og demokrati, med krav om løsladelse af fængslede medstuderende, lærere og professorer.

F. J.

TIMEO JUNTAM ET DONA FERENTEM.

Efter juntaens magtovertagelse blev Grækenland ekskluderet af Europarådet. Parlamentet i Grækenland var opløst, de folkevalgte græske medlemmer af Europarådet var forhindret i at komme til Strassbourg, nogle var endog i fængsel. Derfor havde Europarådets beslutning mere karakter af en konstatering end af en sanktion. Men juntaen, dengang i monarkisk udgave, forsøgte alt for at undgå den formelle eksklusion. Udenrigsminister Pipinelli foreslog, at de græske pladser i rådet skulle stå tomme, og at rådet skulle undlade at tage stilling til situationen i Grækenland. Man ville opnå en implicit resignerende anerkendelse fra Europarådets side af de ekstraordinære forhold, som man påstod eksisterede i Grækenland. Militære kup, indrømmede juntaen gerne, er uortodokse politiske midler, ja utænelige i de gamle demokratier i Nord- og Centraleuropa. Men for de uoplyste sydlige lande måtte undtagelser være tilladt. Europa skulle bare tålmodigt vente på, at de få oplyste og solide demokrater, med Nato og monarkiet som garant, skulle føre det uoplyste græske folk tilbage til fornuften. Heldigvis accepterede Europarådet ikke disse argumenter.

Med det samme formål og de samme argumenter tilbyder den græske regering i disse dage 5 stipendier til "yngre forskere fra Europarådsmedlemslandene" til studier indenfor antik og moderne græsk litteratur. Man tager ikke fejl i at betragte dette tilbud som en af de sidste handlinger af Papadopoulos og hans regering, før han blev styrtet. Disse 5 stipendier skulle være symbol på den påståede normalisering i Grækenland og skulle indlede en gradvis normalisering af forholdet til Europarådet. 5 yngre forskere fra Europarådsmedlemslandene, der tog imod 4700 drachmae om måneden i tre år (+ flybillet) skulle bruges som pression, for at rådet skulle anerkende, som repræsentanter for det græske folk, nogle juntatilhængere udgået af det marionetparlament, som Papadopoulos tænkte at "lade vælge" under den nye forfatning. Samtidig kunne de 5 yngre forskere bruges til intern propaganda, med særligt henblik på studenter, lærere og intellektuelle. Hvad de end sagde, mente og evt. skrev om tilstande i Grækenland kunne være ligegyldigt - det at de havde taget imod pengene var bevis nok på, at det nye græske, kontrollerede demokrati var accepteret som reelt demokrati. I kan godt være demokrater i jeres lande, bare I lader os have vores "demokrati", svarende til det græske folks niveau.

Provokationen i dette tilbud, i sig selv klar, springer os endnu mere i øjnene efter de sidste begivenheder i Grækenland. Men om det er Papadopoulos' eller de nye magthaveres tilbud er ligegyldigt. Ingen klassisk filolog vil være så naiv at gå i den fælde. Her er der ikke plads til nuancerede overvejelser. Her er der mere og mere elementæretning, en demokratisk overbevisning, der står på spil. Ingen filolog med respekt for sig selv og faget kan acceptere at

